

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarum reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

§. 5. Principium 5. Potiùs oportet quælibet mala tolerate, quàm malo
consentire.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

Ratio.

Quia, sicut qui ab uno termino ad alium accessit, non potest ad antiquum terminum vel locum ordinaria viâ redire, sed per contrarium motum; ita qui à DEO semel per peccatum recessit, non potest ad illum redire, nisi per affectum contrarium, scilicet detestationem peccati, & recessum ab illo.

Praxis.

Hinc deducitur 1. pro Sacramento Pœnitentiæ rectè Attributionem saltem velut primam & summè necessariam partem à Christo fuisse requisitam, uti communiter docent Augustinus & alii.

Deducitur 2. Etiam in Baptismo Adultis conferendo requiritur à Theologis attritionem, cum non conveniat, ut qui per Baptismum recipiendus est in amicum & Filium Dei, habitualiter adhuc maneat per peccatum non retractatum avertus ab eo.

Deducitur 3. Etiam ad peccatorum venialium remissionem requiritur similem detestationem; cum planè & hæc pro peccatis consentu sint commissa, atque ad eò proprio consensu tolleri debeant; unde quamdiu manet vigens ad ea affectus, peccata nec culpa, nec pœna remittitur, ut communiter docent Theologi; & hinc fortè natum est illud axioma seu regula in cap. unic. de feris mat. in 6. & c. Legatur 24. q. 2. Peccata venia non datur nisi correcto.

§. V.

PRINCIPIUM V.

Potius oportet quælibet mala tolerare, quàm malo consentire.

Sensus.

Hoc est, quando actio quæpiam intrinsecè mala est, tunc potius oportet omnia tormenta sustinere, omniumque bonorum ablationem pati, quàm ejusmodi actionem committere.

Authoritas.

Desumptum est ex S. Augustino, & refertur in cap. 3. Ita, in 32. q. 5. Item ex S. Thoma. 2. 2. q. 110. a. 3. in Corp.

Ratio.

Quia ex duobus malis minus est eligendum; atqui haec dubiè incomparabiliter minus est malum tormentorum amissionis bonorum temporalium, quàm malum animæ peccatum, utpote per quod æterna & ineffabilia tormenta incuruntur, & bona æterna amittuntur.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Prius mortem per mille tormenta eundam esse, quàm fidem negandam, uti unanimiter docent Theologi, & innumeri Martyres tuo exemplo confirmantur.

Deducitur 2. Susannam Dan. 13. rectè dixisse ad Senes Adulteros: Melius est mihi absque opere incidere in manus vestras, quàm peccare in conspectu Domini.

Deducitur 3. Rectè quoque S. Augustinum s. 232. de ebrietate dixisse: *Etiamsi ad hoc veniretur, ut diceretur tibi: bibas, aut morieris, melius erat, ut caro tua sobria occideretur, quàm per ebrietatem anima moreretur.*

§. VI.

PRINCIPIUM VI.

Delicta morte finiuntur,

Sensus.

Hoc est, quando aliquis ob delictum à se commissum mortem non fuit punitus in foro externo & humano, tum neque post mortem debet ob idem delictum puniri, nisi specialis aliqua ratio aliud suadeat, uti in delicto Hæresis contingit.

Authoritas.

Desumptum est ex ho. final. ff. ad le. Jul. Majest. & ex cap. Quorundam. dist. 23. ubi dicitur Divino iudicio subiecti ab humano sunt exempti. uti P. Gobat tr. 5. cap. 50. n. 25.

Ratio.

Quia, cum Judices terreni non nisi in Subditos potestatem habeant, mortui autem post mortem cessent esse subditi, hoc ipso puniri ob præterita delicta non possunt.

PRAXIS